

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 222 § 1 i inne k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 września 2013 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 12 lipca 2013 r., odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie II K .../11 Sądu Rejonowego w R.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono, na podstawie art. 120 § 2 w zw. z art. 429 § 1 i art. 545 § 1 oraz art. 530 § 2 k.p.k., przyjęcia wniosku M. K. o wznowienie przytaczanego na wstępie postępowania, wskazując, że wnioskodawca – wezwany do uzupełnienia braku formalnego wniosku, przez podanie podstawy wznowienia i przytoczenie okoliczności ją uzasadniających – braku tego nie uzupełnił w wyznaczonym terminie.

W zażaleniu wniesionym na to zarządzenie M. K. podnosi, że nie dopuścił się czynu, za który został skazany. Z treści pisma można domniemywać, że powyższe skarżący wywodzi z treści sprzecznych, jego zdaniem, zeznań świadków (także pokrzywdzonych), które zostały złożone w zakończonym postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może być uwzględnione.

Z okoliczności sprawy wynika, że w dniu 14 czerwca 2013 r. M. K. został wezwany do uzupełnienia braku formalnego złożonego przez siebie wniosku o wznowienie postępowania – m.in. przez wskazanie okoliczności szczegółowo uzasadniających istnienie ku temu podstaw. W wyznaczonym terminie 7 dni wnioskodawca braku tego nie uzupełnił. W takiej sytuacji nie ma podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, w którym – zgodnie z przytoczonym w nim przepisami – złożony wniosek potraktowano jako bezskuteczny.

W odniesieniu do argumentów zażalenia wypada jedynie zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przy którego pomocy nie można żądać ponownej oceny tylko tych dowodów, które zostały zgromadzone i już ocenione w zakończonym prawomocnie postępowaniu. Wzruszenie tej oceny – zgodnie z treścią art. 540 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. oraz art. 541 k.p.k. – jest możliwe tylko na podstawie nowych faktów lub dowodów, ujawnionych po wydaniu prawomocnego orzeczenia i nieznanych dotąd orzekającemu sądowi, albo wobec wykazania, że w związku z zakończonym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa – stwierdzonego prawomocnym wyrokiem sądu (lub innym orzeczeniem wskazującym na niemożność zapadnięcia takiego wyroku) – które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia kończącego prawomocnie postępowanie.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.